

Cap a l'Assemblea de Catalunya.

Definició.

Aquesta assemblea pretén ser una reunió de representants de partits polítics catalans, de grups, d'organitzacions paralegals, d'altres organitzacions i personalitats que a Catalunya mantinguin una activitat, o puguin eventualment desenrotllar-la, contra la dictadura franquista i reconeguin l'opressió a què està sotmesa la personalitat nacional de Catalunya, sense altra exigència per a participar-hi que la d'una actitud de diàleg.

Possibilitats i límits de l'Assemblea.

La Comissió preparatòria de l'Assemblea de Catalunya, constituïda per representants de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, Taula Rodona, Comissions Obreres, grups cristians defensa Drets humans, Assemblea Permanent de Montserrat, comunitats cristianes de base, considera important crear les condicions materials i polítiques per tal que aquest diàleg s'iniciï, obrint un nou procés de convergència sobre la confrontació de les valoracions de la situació política general i les experiències de la lluita, així com sobre l'anàlisi de les perspectives i objectius a assolir en l'acció unitària i les possibilitats d'articulació de l'oposició.

La manca de llibertats democràtiques durant trenta dos anys i la repressió continuada sobre els grups i persones que han incidit sobre la problemàtica de Catalunya, si bé no han aconseguit d'impedir una lluita continuada que ha conduït a certs canvis, no és menys cert que han dificultat una acció articulada i una confrontació de les diferents opcions per solucionar els problemes reals del país, en la que hi participés democràticament tot el poble de Catalunya. Avui, això no és encara possible i no ho serà mentre no aconseguim el restabliment de les llibertats democràtiques. Mentrestant la representativitat en aquest acte sols podrà ser mesurada pel sentit de responsabilitat i per l'actitud dels qui vulguin comprometre la seva presència.

Aquests fets donen a la situació actual una caracterització que és imprescindible de tenir en compte. Per una banda, les dificultats de l'actuació política clandestina han fet que els sectors més actius no derivessin la seva activitat sols a través dels partits polítics sinó que fessin aparició per una gran diversitat de vies. Per una altra banda, organitzacions professionals, culturals o confessionals es veuen constantment requerides per l'actuació política, davant la implicació genèrica que reclama la defensa dels drets humans i la manca de llibertats per desenvolupar les seves pròpies actuacions. Per últim, un amplíssim sector del nostre poble conscient de l'opressió, resta inorganitzat, però disponible com a oposició potencial per a una opció política global que s'ajusti amb les seves formulacions polítiques a les exigències generalitzades, oferida responsablement i amb garanties d'eficàcia.

Al costat d'aquesta heterogeneïtat en l'organització política, existeix la pròpia dels sectors organitzats que d'acord amb les seves respectives concepcions han elaborat, més enllà del restabliment de les llibertats democràtiques, les solucions concretes als problemes reals que el nostre país té plantejats. Algunes d'aquestes solucions són entre si excloents, d'altres podrien complementar-se per un procés de síntesi; però totes elles exigeixen una fase d'explicació i d'inte-

gració crítica de tot el poble. Per això considerem que allò fonamental és apuntar cap als problemes de fons, estimem que la primera tasca per aconseguir-ho consisteix a trobar els punts de convergència que sense entrar en contradicció amb cap de les solucions preconitzades, permetin avançar cap a l'aplicació d'aquelles que es manifestin justes.

La comissió preparatòria considera que un dels perills en què podria caure l'Assemblea de Catalunya fóra el d'enfocar el diàleg sobre les visions pròpies dels participants en lloc de posar en primer pla l'objectiu fonamental de la convergència que permeti potenciar la lluita democràtica.

Per altra banda, no es pot perdre ni un moment de vista que l'Assemblea té lloc amb limitacions materials molt especials, és a dir: enfront de la dictadura franquista. Això fa reflexionar sobre l'exigència d'una utilització molt responsable de les possibilitats de discussió democràtica. La necessitat que l'Assemblea aconseguixi "el màxim d'acords, en el mínim de temps i amb plena corresponsabilització," obliga tothom a un gran treball de reflexió i de síntesi. Per això, la comissió preparatòria ha obert un període de treball que anomena preassemblea, per tal de discutir, amb el nombre màxim de participants, els punts fonamentals i recollir les seves opinions abans de cloure l'informe definitiu.

A l'hora d'exposar la situació política es fa necessari atendre els seus trets més generals, marginant matitzacions, amb la finalitat, una vegada més, d'assolir la convergència.

Referències a la situació política de l'Estat espanyol.

La persistència de les formes feixistes de poder com a base de l'ordenament polític de l'Estat espanyol, que s'inicià fa trenta dos anys, és un fet anacrònic que no correspon ni als interessos generals, ni a l'equilibri de forces reals que existeixen. Els desenvolupaments econòmic i polític entren en conflicte amb l'existència d'un règim que, en el seu nucli de govern, es debat per mantenir a les seves mans l'aparell del poder, mentre al seu voltant, i entre els seus, es dibuixa un estat d'inseguretat, de descontentament i de desmoralització. Aquest nucli de govern es debat en dos fronts: un per intentar mantenir a ratlla les aspiracions populars i la seva forma organitzada i l'altre, el de la lluita de camarilles que divideix el propi nucli de poder, amb línies de tensió creixent. La necessitat d'ampliar la base social per escometre contra l'altra camarilla és una constant en la utilització demagògica dels grans problemes que darrerament han afectat l'Estat espanyol (Matesa i Consell de guerra de Burgos), però també és una constant la incapacitat de les camarilles d'anar més enllà de les afirmacions demagògiques o d'intentar fer aparèixer com a concessions els avenços que la lluita va imposant inexorablement. Mentrestant, el dubte, la desmoralització i les necessitats dels sectors actualment marginats del poder creen noves tensions i desercions cap a la zona de les solucions democràtiques que les iniciatives de cohesió feixista no han aconseguit de detenir. Institucions en les quals tradicionalment el règim s'havia recolzat, estan avui, si més no, distanciant-se'n. Això apareix amb certa claredat per a l'Església jeràrquica i la Magistratura, així com per al sector de funcionaris, i s'insinua en alguns sectors de l'exèrcit als quals una adequada explicació política podria imprimir canvis.

En resum podríem dir: el règim sortit de la guerra civil està esgotat, no ofereix ni pot oferir cap alternativa de transformació vers formes democràtiques que es corresponguin amb les necessitats existents avui a l'Estat espanyol, i que els sectors i institucions que l'havien recolzat li han limitat el marge de confiança.

Per una altra part, les reivindicacions generals de llibertat han

près ja una extensió important al llarg i l'ample dels pobles de l'Estat espanyol, al mateix temps que una gran experiència de lluita s'ana va acumulant.

Les organitzacions polítiques han enfortit la seva influència i han avançat en la discussió, l'entesa i inclusivament en la coordinació.

La lluita a Catalunya.

L'aparició de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i la seva ampliació posterior són una mostra evident d'entesa, al marge de l'existència real d'altres forces que no estan coordinades en aquest organisme; el cert és que els seus set punts programàtics:

- 1) Llibertats democràtiques: llibertat de consciència, llibertat d'expressió, llibertat de premsa, llibertat d'associació, llibertat de reunió, llibertat de manifestació, sufragi universal, i garanties individuals.
- 2) Amnistia general, que haurà d'afectar les responsabilitats polítiques fins el moment de la promulgació de l'amnistia.
- 3) Llibertat sindical, la qual cosa significa el dret dels treballadors a organitzar-se lliurement, amb independència dels patrons, del govern i dels partits polítics.
- 4) Dret de vaga.
- 5) Adopció de mesures immediates per tal de millorar la situació de les masses treballadores i per a resoldre els problemes més urgents que el país té plantejats en els aspectes social i econòmic: ensenyament, política de salaris, sistemes de treball, col·legiació professional, assistència social, sanitària i de previsió.
- 6) Restabliment de l'Estatut autònom de Catalunya de l'any 1932, com a base de partida perquè el poble català pugui decidir lliurement el seu futur, reivindicant també el dret que a l'autodeterminació tenen la resta dels pobles de l'Estat espanyol.
- 7) Convocatòria d'unes Corts Constituents elegides per sufragi universal, les quals, dins del marc de les llibertats, drets i garanties esmentades en els apartats anteriors, configuraran per al futur les institucions polítiques de l'Estat espanyol, posant fi al període provisional.

han ofert una base de discussió unitària dins i fora de Catalunya i les accions iniciades i impulsades per la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya han posat en marxa amplis sectors en la manera que cap de les organitzacions aïlladament hagués assolit i que s'estenia molt més enllà del que la simple suma de les possibilitats de les diverses organitzacions aïllades hagués donat.

En el món de l'ensenyament, malgrat la repressió forta i continua da, l'acció dels estudiants ha estat constant, amb la presència en la lluita de sectors del professorat cada cop més amplis.

Entre els sectors professionals i els intel·lectuals s'estén la protesta i el descontentament; però és sens dubte l'Assemblea Permanent celebrada a Montserrat el moment culminant i el fet més important i sobretot ha estat l'expressió de la capacitat i disponibilitat de lluita d'aquest sector.

També en el camp, si bé amb un evident retard, s'han expressat el descontentament, la protesta i àdhuc la lluita.

Els treballadors , per la seva part , han estat l'element més potent amb una continuïtat de lluita , amb les seves assemblees, aturs, vagües, el desenvolupament unitari del moviment solidari, la capacitat d'enfrontament a la repressió i l'enfrontament polític amb el règim en la jornada del 3 de novembre per l'Amnistia.

El poble, en fi, ha trobat mil formes per expressar el seu descontentament , culminant amb la lluita amb motiu del Consell de guerra de Burgos, que ha posat dempeus la força immensa de l'oposició potencial, creant un estat d'opinió que s'enfrontava globalment als intents del règim de fer un acte de força.

Podríem resumir, per tant, que l'estat d'opinió del nostre poble, és contrari a l'opressió del règim i desitja de provocar una ruptura democràtica que obri la possibilitat de solucionar els problemes de fons que el seu desenvolupament econòmic , polític i cultural exigeix, que les forces polítiques han assolit un important grau de coordinació amb tendència a l'ampliació, però que això no és suficient.

Per avançar es fa precisa l'acceptació responsable d'una alternativa política a la situació de crisi actual, per a les forces de Catalunya, que obri una entesa a nivell de tot l'Estat espanyol, tenint en compte l'heterogeneïtat en les formes de representativitat i les insuficiències que la impossibilitat d'una consulta popular fa inevitables, així com la diversitat en les concepcions sobre els problemes de fons. Diversitat que qualsevol acord ha de ser capaç de respectar.

Considerant que la unitat no és una necessitat sinó una exigència del moment present, la comissió preparatòria proposa:

- 1) Que l'Assemblea elabori una alternativa democràtica i a tal fi suggereix que es prengui com a base de discussió la declaració elaborada per la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya.
- 2) Que l'Assemblea quedi constituïda com organisme de diàleg permanent entre les forces de Catalunya i que es proposi de reunir-se amb una periodicitat no superior a vuit mesos.
- 3) Que anomeni una permanent que vetlli pel compliment dels acords presos per aquesta Assemblea , l'enllaç dels seus membres i la preparació de la propera.
- 4) Que s'elabori un comunicat en el qual es reculli el resultat de l'Assemblea.
- 5) Que es desenvolupi des dels diversos sectors i d'acord amb les característiques pròpies una campanya de difusió del comunicat i de lluites adreçades a la consecució dels objectius polítics que es defineixin.

Barcelona, febrer del 1971.